

Боже, Боже на какво заприлича всичко! Нивята полегнаха, плодовете на джрветата изпокапаха, хубавите шарени цветя в градината се изпомачкаха и изпокършиха. Най-после преваля.

И какво си казаха хората сега?

Те попоглеждаха сегис-тогис нагоре, към небето. Да, но не с радост и възхищение, не! Те му прасяха огорчени и сжрдити погледи, като че ли искаха с това да му кажат: „Ах ти пакостнико, защо направи това? Това не е хубаво от твоя страна!“ Небето стана пак мрачно. То видя, че с тая си постъпка наместо добро направи по-лошо.

Тогава то измисли нещо друго.

„Ако не със зло, дано поне с добро да си помогна“, мислеше си то. И то се посжветва със слжнчевите лжчи: не биха ли могли те да му дадат сжвет, какво да направи, за да привлече малко очите на хората, да ги направи да почнат и на него да обржщат малко повече внимание. То ги попита още, кой им е ушил тия хубави златни облекла.

Слжнчевите лжчи и синьото небе се разговаряха малко време. Лжчите си отидоха. Те се скриха зад облачното перде.

„Да, да, бжди спокойно“, викаха те отдалеч, „като идем при земята, ние ще ѝ кажем, ние ще я помолим да не ти се сжрди вече. Но дай ни едно парче от твоята мантия да ѝ носим“.

И какво стана по-нататък?

Нещо много хубаво и радостно.

След три-четири дена в мочурливата и още сжвсем мокра ливада цжвнаха чудно хубави малки сини цветенца. Тези цветенца имаха дрешки, направени от мантията на небето и изглеждаха сжщо като него. В средата на всяко цветенце бляскаше една малка златна звезда.

Очудено погледнаха блатното лютиче и другите цветя на ливадата новодошлото небесно-синьо цветенце.

„Как се казваш?“ попитаха го те.

„Не ме забравяй, не ме забравяй!“

„Не ме забравяй? Ама че чудно име!“ каза желтурчето. „Защо се казваш тжй? Мене ме викат жел-